

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

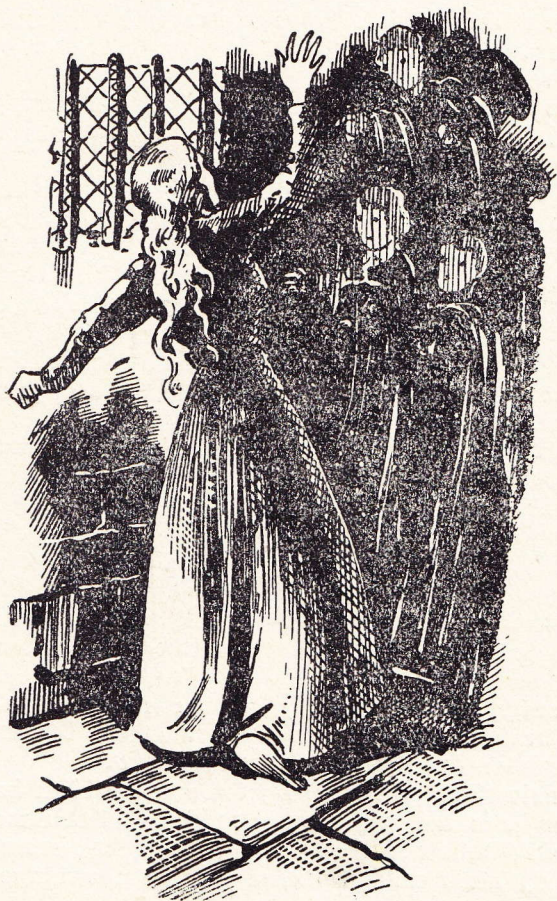
Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

MISDAAD EN MISDADIGERS

Het wangedrocht van de wijk "La Goutte d'Or"

De wijk «La Goutte d'Or» bewaarde niet-tegenstaande de uitbreiding van de boulevards, de spoorwegwerken in het Noorden en het aanleggen van brede zijstraten, het eigenaardig karakter, dat Emile Zola zo schilderachtig opwekte toen hij er zijn helden situeerde La Gervaise, Coupeau, Mes Bottes en vader Bazouge uit zijn brutale roman «De Kroeg».

Het zijn nog steeds sombere kazernebouwen met kankerende muren, naast laag, als ineengedrukte huizen, bevuild door het roet en de smook van de fabrieksschoorstenen en de locomotieven. Overdag zijn de straten verlaten, doods, om door een druk kriielende menigte bevolkt te worden zodra de sirenen der fabrieken

het einde van het werk verkondigen.

In 1905 was er niet veel vermaak te vinden. Buiten de zangkroeg «La Fauvette», was er alleen het «Théâtre Montmartre», dit

Conservatorium van het melodrama, waar arbeidersgezinnen op Zaterdagavond hete tranen stortten over het wedervaren van slachtoffers van een vervolgte onschuld. Er bestond tussen de naaste bureu een haast familiale omgang.

De Weber's woonden er graag, al was het huizeken, dat zij in de doorgang van de Goutte d'Or, die de rue Doudeauville met de rue Stephenson verbindt, nog zo klein.

Hij was een naarstig werkmán in dienst van een vervoeronderneming. Hij verdiende zijn 10 frank daags. En dat wou wat zeggen in 1905! Zij was een stille huisvrouw, spaarzaam en teruggetrokken.

De dood had haar zwaar getroffen. Van haar drie kinderkens bleef er slechts een in leven, de jonge Marcel, toen zeven jaren oud. De beklagenswaardige Jeanne Weber kon haar tweede dochterken maar niet vergeten, dat haar twee jaren te voren ontruikt werd toen het 30 maanden oud was.

Af en toe schafte zij zich wel een liter rode wijn aan. Maar zulks is nog geen reden om iemand te miszien. En zeker niet, wanneer, zoals dit met Jeanne Weber het geval was, men aan iedereen het zijne gaf.

Zij had de kinderkens toch zo lief. Zij vroeg niet beter, zij de moeder met het verscheurde hart, dan hare liefde over te dragen op kinderkens en buurvrouwen.

Ook aarzelden dezen niet, als zij zich van hun kamers verwijderen moesten om naar het gemeenschappelijk washuis of elders te gaan, haar hun schatjes toe te vertrouwen.

Weldra echter leek het of die gediensstige vrouw het ongeluk over die lievelingskens bracht. Het een stierf na het ander, wegge-maaid zonder dat iets hun brutaal einde deed voorzien. Wel was het zonderling dat zij ietwat blauw aan de hals uitsloegen, wel begon men een zekere achterdocht te koesteren en werden er verdenkingen gefluisterd.

Jeanne Weber werd van moord beschuldigd. Maar de dokters van het parket verwierpen het misdadig opzet en de door het nood-lot vervolgte vrouw werd terug in vrijheid gesteld.

Spoedig daarna dook zij, maar onder een andere naam als madame Blaise weer op. Een nieuw slachtoffer stierf in geheimzinnige omstandigheden, zonderdat men haar schuldig kon bevinden. Korte tijd later evenwel betrapte men haar op heterdaad, toen zij de kleine Marcel Poiré, het zoontje van een herbergierster uit Commercý, waar Jeanne Weber haar intrek had genomen, gewurgd had. Dit-maal leidde het onderzoek van de geneesheren van het parket tot het failliet van de voorgaande vaststellingen der rechterlijke dokters.

En toch stond het geschreven dat Jeanne Weber aan het gerecht van de mensen zou ontsnappen. Zij werd opgesloten in een krank-zinnigengesticht van Maréville. De professoren Paris en Balanne onderzochten haar en besloten dat zij dol krankzinnig was.

Weldra maakte de driestheid, waarvan zij tot dan toe blijk had gegeven, plaats voor een toestand van stompzinnigheid. Schimmen vervolgden haar. Zij strekte de handen uit, kneep de vingeren kramp-achtig samen als wou zij denkbeeldige kleine halsjes toewringen. De greep, die doodt.

Toen zij stierf, droop schuim van haar lippen, stonden haar ogen star uitpuilend, trokken haar vingeren de dekens naar haar keel toe.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

II.

EEN SLUW VERGIFTIGER.

Tien volle maanden zijn verlopen sedert de terugkomst van Hendrik van Heverboom.

Een nieuw leven scheen het kasteel te bezielen; en geen wonder, daar de jonkheer zich beijverde om er alles op zijn best te schikken.

Hij bejegende zijn schoonzuster zo eerbiedig en toonde zoveel genegenheid voor de kleine Frans, dat het een lust was om zien. Kortom, de schijnheilige deed zo veel en wist zo behendig dokter Meert te bepraten, dat hij na verloop van een jaar in de echt trad met Flora van Lelienveld, en alzo zijn eerste voornemen zag lukken.

Van de stond af dat Hendrik zich aan het hoofd van het huis bevond, verdubbelde hij zijn schijnbare bezorgdheid nog op ruimer schaal, zodat iedereen zegde dat het waarlijk een zegen was voor de edelvrouw, een echtgenoot te hebben gekregen, die haar geluk zo zeker waarborgde.

Maar had men in het binnenste van het hart van de huichelaar kunnen lezen, men had heel anders over hem geoordeeld, daar het inwendig van hebzucht verteerde en hij er een onoverwinnelijke drift in voelde blaken om de nalatenschap van zijn broeder meester te worden. Hiervoor echter liep het jonge zoontje van zijn huisvrouw hem in de weg en hij koesterde het voornemen er zich op een behendige manier van te ontdoen.

Dit was echter een zeer gewaagde zaak, die voorzichtig diende te worden overlegd, wilde hij zich niet aan het gevaar blootstellen, te worden ontmaskerd.

Al de oude bedienden had hij afgedankt, ja, zelfs de toezichter Simon Peres had zijn ontslag ingediend, om het overige van zijn dagen te Melle met zijn vrouw gerust te slijten.

Dokter Meert kwam nu en dan de jonggehuwden bezoeken, want hij liet zich veel aan de kleine Frans gelegen, en Hendrik vreesde het waakzaam oog van de geneesheer veel meer dan de achterdocht van zijn huisvrouw, die hem ten volle vertrouwde.

Het was op het einde van een zomerdag. De zon wierp haar glansrijke stralen op de achterkant van het kasteel en over de rijpende korenhalmen van het veld.

De heer van Heverboom, die zich weinig om de schoonheid van de natuur bekreunde, zat in zijn boekerij aan een lessenaar geheimzinnig een boek te doorbladeren; het was een verhandeling over vergiftige gewassen.

Echter scheen wat hij las, hem maar half te bevredigen; hij

schudde het hoofd en schoof het boek verdrietig terzijde.

— Neen, zegde hij, al wat ik daar las, en al de geheimen, die dit werk bevat, zijn doodeenvoudig, doch gevaarlijk om zonder achterdocht te wekken, te worden gebruikt. Maar waarom mij toch altijd met dusdanige lezingen bezighouden?... Is het niet omdat een gedurige ongerustheid mij prangt, die mij bijblijven zal, zolang de goederen van mijn overleden broeder, die mij rechtvaardig toekomen, niet in mijn bezit zullen zijn? Hoe menig slapeloze nacht heb ik al doorgebracht, en hoe menigmaal heb ik, evenals nu, met het hoofd in de handen, diep zitten denken over een afdoend middel om mij van dit ongelukkig kind van mijn broeder te ontdoen... Het kind van mijn broeder! Dit woord luidt akelig!... Het is zijn bloed, dat in de aderen van zijn kind vloeit... Maar waarom moest Lodewijk zijn belofte breken en Flora van Lelienveld huwen?

Zo sprak hij en bleef in gedachten verzonken.

Terwijl Hendrik die gruwelijke, strafbare ontwerpen overwoog, werd de deur van de kamer voorzichtig geopend en de kleine Frans trad lachend binnen.

Aanvalliger kind had men niet kunnen uitdenken; hij lachte zijn stiefvader vriendelijk toe en vloog hem om de hals.

Jonkheer van Heverboom was getroffen door deze zo plotse-linge verschijning, juist op het ogenblik, dat hij bezig was met de dood van ditzelfde kind te beramen; de valsaard matigde echter zijn aandoening, en na het jongetje te hebben gezoend, zegde hij ernstig:

— Kindlief, ga aanstonds terug bij moeder, vader is bezig met schrijven en moet alleen wezen.

— O, vader, laat mij hier blijven, antwoordde de kleine, Fransken zal wijs zijn en zich stilhouden.

— Neen, neen, ga bij moeder, straks ben ik bij u.

Het kind bezag droefgeestig zijn stiefvader en, hem een korfje met rijpe kersen tonende, dat hij in de hand hield, zegde hij treurig:

— Fransken brengt u een deel van zijn rijpe kersen, wees toch niet kwaad.

De snoodaard voelde in zijn gemoed een bijzondere neiging om de kleine te wurgen. Hij antwoordde nochtans bedaard:

— Ik ben niet kwaad, lief kind, ver van daar, maar vertrek spoedig, anders zou vader gestoord zijn.

Franske antwoordde niet meer; hij wendde zich om en verliet droefgeestig de kamer.

Toen hij vertrokken was, slaakte Hendrik een zucht.

— Ja, zegde hij in zichzelf, nu is het vaderken van hier en vaderken van daar; nu brengt gij mij het aandeel van uw kersen, om misschien over weinige jaren het erfdeel van de van Heverbooms in te slikken... En geen middel om dit te beletten!...

En hij bleef gezwollen van haat en afgunst in zijn vorige positie zitten. Een geweldige strijd woedde in zijn binnenste en hij beet zich de lippen ten bloede. Dan, op eenmaal, nam zijn aangezicht een plooi van voldoening aan, hij hief het hoofd op en zegde:

(Wordt vervolgd)